

Asia C-60/22

**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä**

Jättämispäivä:

1.2.2022

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Saksa)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

27.1.2022

Kantaja:

UZ

Vastaaja:

Bundesrepublik Deutschland

Pääasian kohde

Tietosuojaalainsäädäntö – Asetus 2016/679 (yleinen tietosuoja-asetus) – 5 artiklan 2 kohta – Osoitusvelvollisuus – 17 artiklan 1 kohdan d alakohta ja 18 artiklan 1 kohdan b alakohta – Käsittelyn lainmukaisuus – Tietojen poistamista tai käsittelyn rajoittamista koskeva vaatimus – Käsiteltyjen tietojen käyttö

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeusperusta

Unionin oikeuden tulkinta, SEUT 267 artikla

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Johtaako se, ettei rekisterinpitäjä ole noudattanut luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta 27.4.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/679 (yleinen tietosuoja-asetus) 5 artiklan mukaista osoitusvelvollisuutta tai ettei se ole

noudattanut sitä täysimääräisesti, esimerkiksi koska yleisen tietosuoja-asetuksen 30 artiklan mukaista selostetta käsittelytoimista ei ole ylläpidetty tai se on puutteellinen tai koska yleisen tietosuoja-asetuksen 26 artiklan mukaista keskinäistä järjestelyä ei ole määritelty, siihen, että tietojenkäsittely on lainvastaista yleisen tietosuoja-asetuksen 17 artiklan 1 kohdan d alakohdassa ja 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla, jolloin rekisteröidyllä on oikeus vaatia tietojen poistamista tai käsittelyn rajoittamista?

- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi: Johtaako se, että rekisteröidyllä on oikeus vaatia tietojen poistamista tai käsittelyn rajoittamista, siihen, että käsiteltyjä tietoja ei pidä ottaa huomioon tuomioistuimenmenettelyssä? Onko näin joka tapauksessa silloin, jos rekisteröity vastustaa niiden käyttämistä tuomioistuimenmenettelyssä?
- 3) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi: Johtaako se, että rekisterinpitäjä rikkoo yleisen tietosuoja-asetuksen 5, 30 tai 26 artiklaa, siihen, että kansallinen tuomioistuin saa ottaa tiedot huomioon tietojenkäsittelyä koskevan tuomioistuinvalvonnan yhteydessä vain, jos rekisteröity antaa nimenomaisesti suostumuksen tietojen käyttämiseen?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

Luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta 27.4.2016 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/679 (yleinen tietosuoja-asetus) (EUVL 2016, L 119, s. 1), johdanto-osan 82 perustelukappale sekä 5, 9, 17, 18, 26, 30 ja 94 artikla

Kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26.6.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/32/EU (EUVL 2013, L 180, s. 60), johdanto-osan 52 perustelukappale

Euroopan unionin perusoikeuskirja (jäljempänä perusoikeuskirja), 7 ja 8 artikla

Kansalliset oikeussäännöt, joihin viitataan

Liittovaltion tietosuojalaki (Bundesdatenschutzgesetz, jäljempänä BDSG) (BGBl. I s. 2097), 43 §:n 3 momentti

Yhteenveto tosiseikoista ja oikeudenkäyntimenettelystä

- 1 Kantaja riitauttaa Bundesamt für Migration und Flüchtlingen (liittovaltion siirtolais- ja pakolaisvirasto (Saksa), jäljempänä Bundesamt) hylkäävän päätöksen ja vaatii pakolaisaseman myöntämistä turvapaikkalain (Asylgesetz, jäljempänä AsylG) 3 §:n nojalla. Vastajan päätös perustuu Bundesamtin niin sanottuihin

sähköisiin MARIS-asiakirjoihin, joita toimitetaan myös 26 artiklan mukaisen keskinäisen järjestelyn yhteydessä tuomioistuimelle tuomioistuin- ja hallintopostilaatikon (Elektronisches Gerichts- und Verwaltungspostfach, jäljempänä EGVP) kautta. Asiakirjojen täydelliseen esittämiseen liittyvien kysymysten osalta viitataan unionin tuomioistuimelle (asiassa C-564/21) jo esitettyihin kysymyksiin.

- 2 On epäselvää, ylläpitääkö vastaaja ylipäättään tai täydellisenä yleisen tietosuojasetuksen 30 artiklassa tarkoitettua selostetta käsittelytoimista niin sanottujen sähköisten MARIS-asiakirjojen osalta. Käsiteltävässä asiassa ei myöskään ole määritelty yleisen tietosuojasetuksen 26 artiklassa tarkoitettua keskinäistä järjestelyä tai ei ole olemassa lainsäädäntöä asiakirjojen sähköiseen toimittamiseen sovellettavan menettelyn ja rekisterinpitäjien määrittämisen osalta. Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin pyysi menettelyn kuluessa toimittamaan nämä asiakirjat. Vastaaja kuitenkin kieltäytyi toimittamasta niitä muun muassa sillä perusteella, ettei EGVP:n osalta ole määritelty yleisen tietosuojasetuksen 26 artiklan mukaista keskinäistä järjestelyä.

Yhteenveto ennakkoratkaisupyynnön perusteluista

- 3 Tässä yhteydessä herää kysymys, miten tuomioistuimen on käsiteltävä näitä tietoja ainakin siinä tapauksessa, että vastaajan suorittama kantajan henkilötietojen käsittely on (muodollisesti) lainvastaista, koska direktiivin 2013/32 mukaan yleistä tietosuojasetusta sovelletaan kansallisen lainsäädännön mukaisessa turvapaikkamenettelyssä. Tästä ei säädetä AsylG:ssä sen enempää kuin hallintolainkäyttölaissakaan (Verwaltungsgerichtsordnung).
- 4 Direktiivin 2013/32 johdanto-osan 52 perustelukappaleen mukaan jäsenvaltioissa tämän direktiivin nojalla suoritettavaan henkilötietojen käsittelyyn turvapaikkamenettelyssä sovelletaan yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 24.10.1995 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 95/46/EY. Direktiivi 95/46 kumottiin yleisen tietosuojasetuksen 94 artiklan 1 kohdan mukaisesti 25. päivästä toukokuuta 2018. Saman artiklan 2 kohdan mukaan viittauksia kumottuun direktiiviin pidetään kuitenkin viittauksina yleiseen tietosuojasetukseen. Yleistä tietosuojasetusta sovelletaan siten täysimääräisesti kansainvälisen suojelun saamista koskevaan menettelyyn.
- 5 Jo direktiivissä 95/46 säädettiin automatisoidun tietojenkäsittelyn dokumentoimisesta, nimittäin sen 18 artiklan mukaisesta niin sanotusta ilmoituksesta. Direktiivin 95/46 19 artiklan mukainen ilmoituksen sisältö vastasi olennaisin osin nykyistä yleisen tietosuojasetuksen 30 artiklaa, joskin uusi normi koskee kaikkia käsittelyn muotoja, siis myös rekistereitä.
- 6 Direktiivin 95/46 voimassaoloaikana vastaaja käytti ainoastaan hyvin kehittymätöntä selostetta käsittelytoimista direktiivissä 95/46 tarkoitettuna ilmoituksena (BDSG:n vanhan version 4 e §) sähköisten MARIS-asiakirjojen

osalta. Silloinen seloste käsittelytoimista (ilmoitus) ei sisältänyt erityissääntöjä yleisen tietosuoja-asetuksen 9 artiklan (direktiivin 95/46 8 artiklan) mukaisesta erityisiä henkilötietoryhmiä koskevasta käsittelystä. Tällaisia erityissääntöjä yleisen tietosuoja-asetuksen 9 ja 10 artiklan mukaisten tietojen käsittelystä ei tietääksemme ole edelleenkään olemassa. Terveystilaa ja uskontoa koskevat tiedot, samoin kuin rikostuomiot, kirjataan nimittäin sähköisiin MARIS-asiakirjoihin yleisesti ”tavanomaisina asiakirjoina”. Erityisiä tietoturvatouimia ei ole havaittavissa lukuun ottamatta sitä, että tietoihin tutustuminen näyttää edellyttävän rekisteröitymistä. Turvapaikanhakijan asiakirjoja voidaan kuitenkin tarkastella mistä tahansa vastaajan Saksassa sijaitsevasta toimipaikasta käsin samalla tavalla kuin keskushallinnosta käsin.

- 7 Juuri asiakirjahallinnan ja asiakirjojen tuomioistuimelle esittämisen osalta ennakkoratkaisua pyytäneellä tuomioistuimella on vakavia epäilyjä siitä, että vastaaja noudattaa yleisen tietosuoja-asetuksen 5 artiklan 1 kohdan, luettuna yhdessä esimerkiksi 26 ja 30 artiklan kanssa, säännöksiä. Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen vaatimuksesta huolimatta selostetta käsittelytoimista ei toimitettu sille. Tältä osin tarkoituksena on unionin tuomioistuimen ratkaisun antamisen jälkeen kuulla rekisterinpitäjän eli vastaajana olevan viraston johtajaa yleisen tietosuoja-asetuksen 5 artiklan 2 kohdan mukaisesta viraston osoitusvelvollisuudesta.
- 8 Ennen kuulemistä on kuitenkin selvitettävä, johtaako yleisen tietosuoja-asetuksen mukaisten velvoitteiden noudattamatta jättäminen ja siitä aiheutuva tietojenkäsittelyn lainvastaisuus seuraamukseen, kuten yleisen tietosuoja-asetuksen 17 artiklan 1 kohdan d alakohdan mukaiseen tietojen poistamiseen tai 18 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaiseen käsittelyn rajoittamiseen. Näin ainakin silloin, jos rekisteröity, käsiteltävässä asiassa kantaja, sitä vaatii. Muutoin tuomioistuin olisi nimittäin pakotettu osallistumaan tuomioistuinmenettelyn yhteydessä lainvastaiseen tietojenkäsittelyyn. Viranomaisella voisi rikkoa yleistä tietosuoja-asetusta jatkuvasti ilman seuraamuksia.
- 9 Tällaisessa tapauksessa toimiin voisi ryhtyä ainoastaan valvontaviranomainen yleisen tietosuoja-asetuksen 58 artiklan nojalla. Hallinnollisen seuraamusmaksun määrääminen Bundesamtille ei kuitenkaan tulisi kyseeseen kansallisen oikeuden nojalla. BDSG:n 43 §:n 3 momentin, joka perustuu yleisen tietosuoja-asetuksen 83 artiklan 7 kohtaan, mukaan viranomaisille tai julkishallinnon elimille ei määrätä hallinnollisia seuraamusmaksuja. Viranomaisella ei olisi mitään kannustinta toimia lainmukaisesti. Tästä seuraisi, että direktiivin 2013/32 säännöksiä noudatettaisiin yhtä heikosti kuin itse yleistä tietosuoja-asetusta.
- 10 Unionin tuomioistuin on jo todennut, että ”ilmoituksen” (käsiteltävässä asiassa: selosteen käsittelytoimista) on oltava kokonaisuudessaan saatavilla käsittelyajankohtana, ei kuitenkaan sitä aiemmin (tuomio 9.11.2011, Volker und Markus Schecke ja Eifert, C-92/09 ja C-93/09, EU:C:2010:662, 95 kohta ja sitä seuraavat kohdat). Käsiteltävässä asiassa vastaaja käsitteli kantajan henkilötietoja jo siitä ajankohdasta lähtien, jona hän jätti turvapaikkahakemuksen (7.5.2019).

Näin ollen ainakin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan vastaajan olisi pitänyt toimittaa kokonaisuudessaan kyseisenä ajankohtana seloste käsittelytoimista MARIS-asiakirjojen (ja siten kantajan turvapaikka-asiakirjojen) osalta. Näin ei kuitenkaan ole tapahtunut.

- 11 Unionin tuomioistuin ei toistaiseksi ole ratkaissut nyt kyseessä olevan kaltaista tapausta direktiivin 95/46 eikä yleisen tietosuoja-asetuksen perusteella. Jos lähtökohdaksi otetaan se, että osoittaakseen yleisen tietosuoja-asetuksen noudattamisen rekisterinpitäjän tai henkilötietojen käsittelijän olisi ylläpidettävä rekisteriä sen vastuulla olevista käsittelytoimista (yleisen tietosuoja-asetuksen johdanto-osan 82 perustelukappale), herää kysymys, mitä seurauksia tämän velvollisuuden laiminlyönnillä on rekisterinpitäjälle. Siinä tapauksessa yleisen tietosuoja-asetuksen 5 artiklan mukaista osoitusvelvollisuutta ei nimittäin voida noudattaa.
- 12 Yleisen tietosuoja-asetuksen 83 artiklan 5 kohdan a alakohdassa tosin säädetään, että 5 artiklan mukaisen osoitusvelvollisuuden rikkomisesta voidaan määrätä hallinnollinen seuraamusmaksu, joka on enintään 20 000 000 euroa. Tätä ei kuitenkaan sovelleta – kuten edellä todettiin – BDSG:n 43 §:n 3 momentin nojalla liittovaltion viranomaisiin. Yleisen tietosuoja-asetuksen 17 artiklan 1 kohdan d alakohdassa kuitenkin säädetään, että lainvastaisesti käsitellyt tiedot on poistettava ainakin rekisteröidyn vaatimuksesta.
- 13 Puuttuva tai puutteellinen seloste käsittelytoimista johtaa ainakin yleisen tietosuoja-asetuksen 5 artikla huomioon ottaen ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen käsityksen mukaan tietojenkäsittelyn ”muodolliseen” lainvastaisuuteen. Tästä herää kysymys, eikö tällaisessa tapauksessa yleisen tietosuoja-asetuksen 5 artiklan, luettuna yhdessä 30 artiklan kanssa, rikkomisen seuraamuksena olisi oltava tietojen poistaminen tai ainakin niiden käytön estäminen. Muutoin yleistä tietosuoja-asetusta ei nimittäin voitaisi mahdollisen seuraamuksen puuttuessa panna täytäntöön tehokkaasti.
- 14 Ainakin – sikäli kuin tiedetään – esimerkiksi Ranskan tasavalta on direktiivin 95/46 18 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen nojalla säätänyt kansallisessa oikeudessa, että tuomioistuinmenettelyissä sovelletaan tiukkaa lakisääteistä käyttökieltoa sellaisten henkilötietojen osalta, joista rekisterinpitäjä ei ole toimittanut ilmoitusta valvontaviranomaiselle (CNIL), koska tietojen käyttäminen ilman tällaista dokumentaatiota on lainvastaista. Seuraamuksena oli siten ainakin jo se, ettei tietoja voitu käsitellä eikä käyttää tuomioistuimessa. Yleistä tietosuoja-asetusta sovellettaessa käsittelytoimia koskevan selosteen puuttuminen johtaa tietojen käyttökieltoon myös Portugalissa ja muissa jäsenvaltioissa. Saksan liittotasavallassa ei ole käytössä tällaista mekanismia direktiivin 95/46 täytäntöönpanon eikä myöskään yleisen tietosuoja-asetuksen soveltamisen yhteydessä. Näin on pikemminkin luotu perusta ilmoituksen puuttumisen ”suvaitsemiselle”.

- 15 Myös vastaajan asiakirjojen ja kirjelmien sähköinen toimittaminen on yleisen tietosuoja-asetuksen 4 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettua tietojen käsittelyä, jossa on noudatettava saman asetuksen 5 artiklan mukaisia tietojenkäsittelyn periaatteita. Näin ollen myös tältä osin herää epäilyjä tietojenkäsittelyn, jossa vastaajan ns. sähköisiä liittovaltion asiakirjoja ja kirjelmiä on välitetty asianomaista tietoliikennekanavaa käyttäen, muodollisesta lainmukaisuudesta. Myöskään tältä osin ei ole laadittu selostetta käsittelytoimista, eikä rekisterinpitäjien yhteisvastuusta ole annettu sääntelyä. Saksan liittotasavallassa on tosin annettu 24.11.2017 asetus sähköisen oikeudenkäytön teknisistä edellytyksistä ja erityisestä sähköisestä viranomaispostilaatikosta (Verordnung über die technischen Rahmenbedingungen des elektronischen Rechtsverkehrs und über das besondere elektronische Behördenpostfach) (BGBl. I s. 3803, sellaisena kuin se on muutettuna 5.10.2021 annetun lain (BGBl. I s. 4607) 6 §:llä). Siinä säädetään sähköisten asiakirjojen toimittamisesta osavaltioiden ja liittovaltion tuomioistuimille. Tässä yhteydessä liittovaltion korkeimmat viranomaiset tai osavaltioiden hallitukset voivat oman toimivalta-alansa osalta julkisoikeudellisten elinten tapauksessa tarkastaa viranomaisten tai julkisoikeudellisten oikeushenkilöiden henkilöllisyyden, jotta nämä voivat käyttää erityistä sähköistä viranomaispostilaatikkoo (ns. BeBPO). Liittovaltion korkeimmat viranomaiset tai useamman liittovaltion hallitukset voivat myös yhdessä määrittää julkisoikeudellisen elimen omia toimivalta-alojaan varten. Siitä, mikä se tosiasiallisesti on, ei ole säädetty. Viime kädessä se on kaiketi ns. liittovaltion ja osavaltioiden oikeusministeriöiden työryhmä (Bund-Länder-Kommission für Informationstechnik in der Justiz [BLK] Arbeitsgruppe IT-Standards in der Justiz). Se, mikä viranomainen on tai mitkä viranomaiset ovat vastuussa EGVP:n tai BeBPO:n selosteen ylläpitämisestä tai siinä tarvittavasta palvelinrakenteesta, ei ole tiedossa, eikä sitä ole dokumentoitu.
- 16 Tuomioistuinten ja viranomaisten välillä ei myöskään ole käytössä vastaavia lakisääteisiä tai muita kirjallisia järjestelyjä, joita yleisen tietosuoja-asetuksen 26 artiklassa edellytetään vastualueiden määrittelemiseksi. Niissäkään osavaltioissa, jotka ovat oikeusjärjestyksensä mukaisesti valinneet keskinäisen järjestelyn mallin, sitä ei ole pantu vastaavasti täytäntöön tietosuojalainsäädännön mukaisesti. Hessenin osavaltiossa asetuksessa jopa säädetään, että sähköistä postilaatikkoo ylläpidetään yksinomaan oikeuslaitoksen ”tietokonekeskuksen” – Hessische Zentrale für Datenverarbeitung (HZD) – palvelimilla. Tässä yhteydessä HZD ei ole osa oikeuslaitosta, ja se on korkeintaan välittäjänä yleisen tietosuoja-asetuksen 28 artiklan mukainen henkilötietojen käsittelijä.
- 17 Tiedossa on vain, että tosiasiallisesti Nordrhein-Westfalenin osavaltion tietoturaviraston (Landesamt für Datensicherheit in Nordrhein-Westfalen) on tarkoitus olla ”välittäjänä” toimivaltainen keskitetyn, osavaltioiden rajat ylittävän rekisteripalvelimen (S.A.F.E.) hallinnoinnin ja ylläpitämisen osalta. SAFE-ID on muuttumaton ja annetaan vain kerran (ks. tästä SAFE – http://www.egvp.de/Drittprodukte/SAFE_Abbildungsvorschrift_SAFE_ID_Stand_Dez_2014.pdf). Lisäksi EGVP:n postilaatikat merkitään yksiselitteisellä tunnistenumeroilla (ns. Govello-ID). Sikäli kuin ennakkoratkaisua

pyytävä tuomioistuin on asiasta tietoinen, nämä ID:t on tarkoitus rekisteröidä rekisteripalveluun, josta Nordrhein-Westfalenin osavaltio (IT-NRW) vastaa. Sitä, kuka tosiasiallisesti vastaa Govello-ID:n myöntämisestä liittovaltion ja osavaltioiden yhteenliittymässä, ei ole säännelty.

- 18 Ei myöskään ole tiedossa, mihin tietosuojalainsäädännön mukaiseen perustaan EGVP pohjautuu. Kun vastaajalta tiedusteltiin yleisen tietosuoja-asetuksen 26 artiklan mukaisesta keskinäisestä järjestelystä, se kieltäytyi vastaamasta ja esittelemästä sitä. Tältä osin on myös epäselvää, voidaanko tietoja toimittaa niin sanotun erityisen sähköisen viranomaispostilaatikon kautta lainmukaisesti, jos vastuualueita ei ole määritelty yleisen tietosuoja-asetuksen 26 artiklan mukaisesti. Tämä koskee myös tietoturvaa, koska asiakirjoja ei salata lähetyksen aikana.
- 19 Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen näkemyksen mukaan ei ole ratkaisevaa, onko nykyisen positiivisen oikeuden mukaan sähköpostiviestinnässä asianajajien kanssa käytettävä päästä päähän -salausta. Ainakin Hessenin osavaltiossa sähköisesti lähetettäviä viestejä ei salata lainkaan välittäjänä toimivan HZD:n ja asianomaisen tuomioistuimen – siis myös Verwaltungsgericht Wiesbadenin – välisessä viestinnässä.
- 20 Tällä ei kuitenkaan ole merkitystä käsiteltävässä asiassa, sillä menettely vastaa sähköpostimenettelyä. Internetpohjaisesta Gmail-palvelusta unionin tuomioistuin on todennut, ettei kyseessä ole viestintäpalvelu, koska palvelu ei käsitä internetyhteyttä, ei muodostu kokonaan tai pääosin signaalien siirtämisestä sähköisissä viestintäverkoissa eikä näin ollen ole ”sähköinen viestintäpalvelu” (tuomio 13.6.2019, Google, C-193/18, EU:C:2019:498). EGVP:ssä ei siten ole kyseessä direktiivin 2002/58/EY soveltamisalaan kuuluva palvelu (yleisen tietosuoja-asetuksen 2 artiklan 4 kohta). Yleistä tietosuoja-asetusta sovelletaan siten käsiteltävässä asiassa sillä seurauksella, että EGVP ja siihen liittyvät menettelyt on kirjattava selosteeseen käsittelytoimista ja että yhteisrekisterinpitäjien on määriteltävä kunkin vastuualue yleisen tietosuoja-asetuksen 26 artiklan mukaisesti. Käsiteltävässä asiassa ei ole tehty kumpaakaan. Tämä herättää epäilyjä henkilötietojen siirron lainmukaisuudesta.
- 21 EGVP:ssä on kyse viranomaisten, joiden on katsottava kuuluvan vallanjako-opin mukaisen toimeenpanovallan piiriin, ja vastaajan, joka on myös osa toimeenpanovaltaa, välisestä menettelystä. Vastaajan on siten vakuutettava tuomioistuin siitä, että kirjelmien ja asiakirjojen siirtämiseen käytettävä sähköinen menettely on yleisen tietosuoja-asetuksen mukainen.
- 22 Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin pohtii näin ollen lainkäyttötehtävien yhteydessä, miten EGVP-järjestelmässä niin sanotun viranomaispostilaatikon kautta toimitettuihin tietoihin on suhtauduttava, jos EGVP:n menettely ja siihen liittyvä tietojenkäsittely sinänsä eivät ole yleisen tietosuoja-asetuksen mukaisia.
- 23 Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen on lainkäyttötehtävissään noudatettava yleistä tietosuoja-asetusta.

- 24 Se ei voi vaikuttaa viranomaisten tekemän tietojenkäsittelyn lainmukaisuuteen, koska asianomaiset viranomaiset eivät käytä lainkäyttö- vaan toimeenpanovaltaa. Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen on kuitenkin noudatettava unionin oikeutta. Jos menettelyn osapuolet rikkovat unionin oikeutta, tietojen käyttäminen tuomioistuimessa ei liene sallittua, koska tuomioistuin osallistuisi muutoin lainvastaiseen tietojenkäsittelyyn. Käsiteltävässä asiassa ongelmallista on myös se, että tähänastisen kirjeenvaihdon perusteella vastaaja rikkoo (tietoisesti) unionin oikeuden säännöksiä.
- 25 Kyseessä ei myöskään ole tapaus, joka oikeuttaisi tietojen käytön tuomioistuimessa yleisen tietosuoja-asetuksen 17 artiklan 3 kohdan e alakohdan nojalla oikeudellisen vaateen laatimiseksi, esittämiseksi tai puolustamiseksi. Vastaajan tiedot voivat tosin olla tarpeen rekisterinpitäjään sovellettavaan unionin oikeuteen tai jäsenvaltion lainsäädäntöön perustuvan, käsittelyä edellyttävän lakisääteisen velvoitteen noudattamiseksi tai jos käsittely tapahtuu yleistä etua koskevan tehtävän suorittamista tai rekisterinpitäjälle kuuluvan julkisen vallan käyttämistä varten (yleisen tietosuoja-asetuksen 17 artiklan 3 kohdan b alakohta). Samanaikaisesti kuitenkin laillistettaisiin pysyvästi tietosuojalainsäädännön vastainen toiminta.
- 26 Esitetyt kysymykset ovat siten erityisen tärkeitä, kun kyse on yleisen tietosuoja-asetuksen täytäntöönpanosta tuomioistuinmenettelyissä. Yleisen tietosuoja-asetuksen 1 artiklan 2 kohdan mukainen tavoite suojella luonnollisten henkilöiden perusoikeuksia ja -vapauksia ja erityisesti heidän oikeuttaan henkilötietojen suojaan tehtäisiin tyhjäksi.
- 27 Tältä osin ainakin siinä tapauksessa, että ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, tarvittaisiin rekisteröidyn valmius tai paremminkin rekisteröidyn – käsiteltävässä asiassa kantajan – nimenomainen suostumus siihen, että hänen tietojaan voidaan käyttää tuomioistuinmenettelyssä niiden muodollisesti lainvastaisesta käsittelystä huolimatta.
- 28 Tästä kuitenkin myös seuraisi, että jos rekisteröity ei anna suostumustaan, vastaajan käsittelemiä tietoja, jotka vastaaja esittää niin sanottujen sähköisten MARIS-viranomaisasiakirjojen muodossa, ei voitaisi käsitellä (käyttää) tuomioistuimessa. Tästä puolestaan seuraisi, ettei asian ratkaisemiselle olisi perusteita siihen saakka, kunnes dokumentointivelvoitteita jälleen noudatetaan. Vastaajan tekemä päätös olisi aina kumottava. Päätöstä haetusta turvapaikasta ei voitaisi tehdä ennen kuin dokumentointivelvoitteita jälleen noudatetaan.